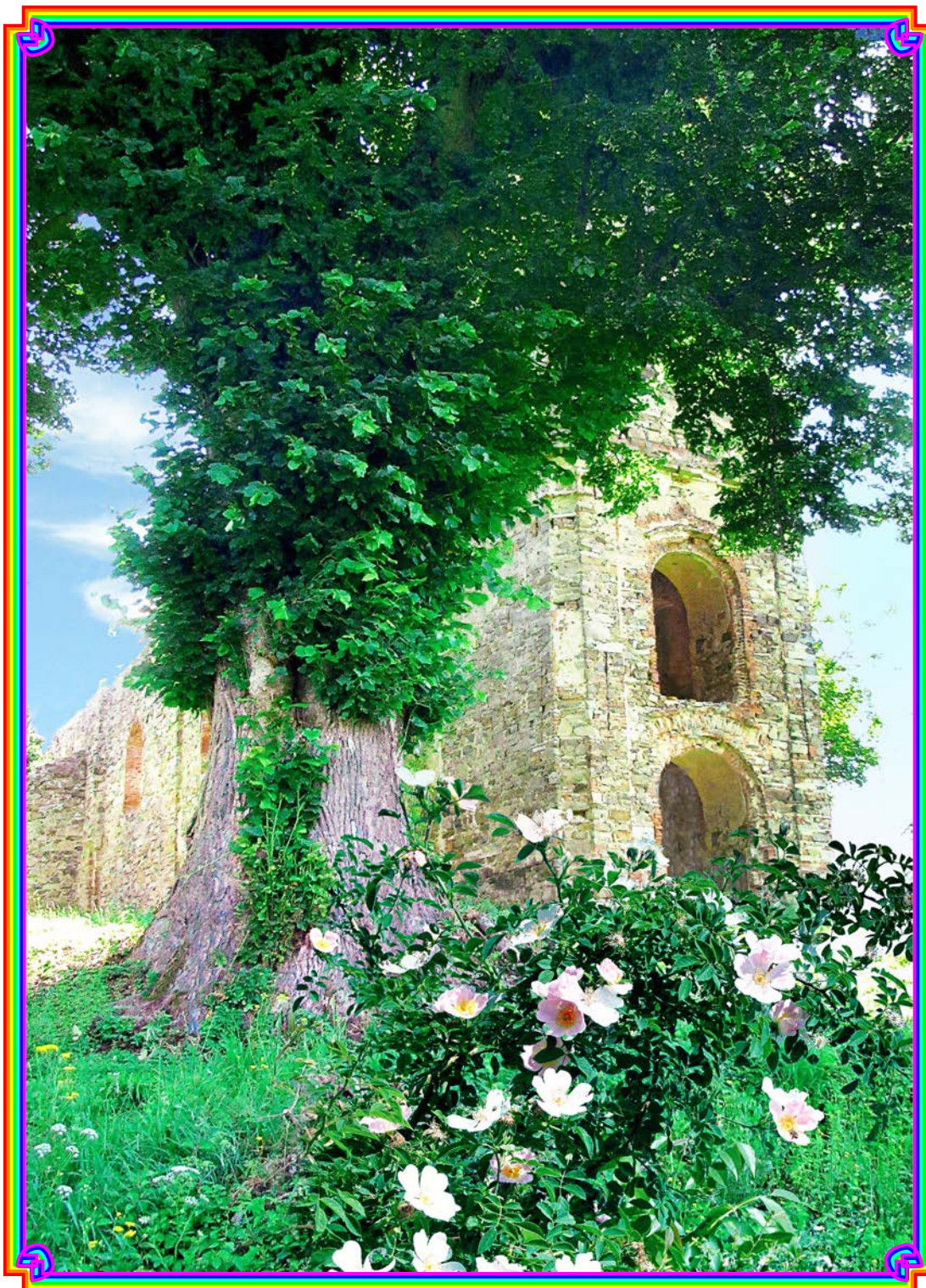

КВІТЕНЬ 2020/2021р.

8

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Микола Сингаївський

Я квітую

– Я квітую, – каже квітень, –
Квітом луків і гаїв.
Листя зграйками на вітах
Жде – чекає солов'їв.
– Я квітую! – квітень каже, –
Весно-сестро, пам'ятай,
Що довік бажання наше –
Прикрашати рідний край.

Анатолій Костецький

Весняні дарунки

Весна дарує кожному,
що треба і що хочеться.
Полям – сніги поталі,
лісам – траву і листя,
птахам, які вертають,
дарує рідні гнізда.
По жмені ластовиння
весна дарує дітям,
а мамам – ранки сині
та перші ніжні квіти.
Річкам дарує воду,
зерникам – теплу землю,
а сіячам – роботу,
почесну і веселу.

Анатолій Костецький

Квітень

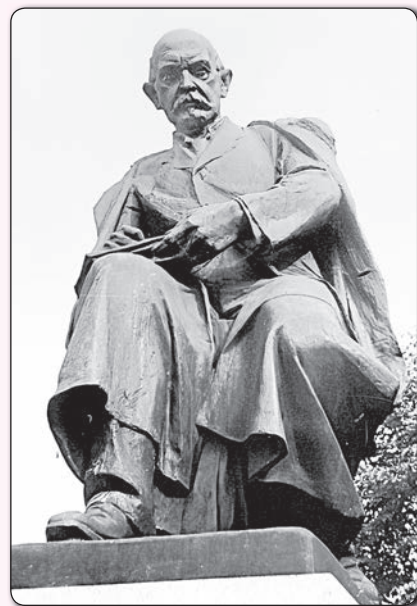
Вже небо
пахне голубим,
мінюють кору
сині сосни,
куйовдять пір'я,
щоб обсохло,
на підвіконнях голуби.
З яечка теплого
у світ
пташа прокльовує
віконце,
і промінець
його лоскоче
тоненьким пальчиком
з-за віт.
А в гілки
ніжно-золотої
казково
світяться бруньки,
І з них
виплескують листки –
тендітні діточки тополі.

М. Познанська

Конвалії

Із зеленої сорочки,
Що зіткнув весною гай,
Білі дивляться дзвіночки.
Як зовуть їх – угадай.
Це конвалії у гаї
На галявині цвітуть.
І ніде, ніде немає
Кращих квіточок, мабуть.
В них так пахощів багато,
Цвіту свіжого, роси.
Хай ростуть, не буду
рвати, –
Шкода їхньої краси!

Фото-загадка

Дмитро Павличко

До мого вікна
Підійшла весна.
Розтопилася на шибці
Квітка льодяна.
Крізь прозоре скло
Сонечко зайшло
І поклато теплу руку
На моє чоло...

У якому окружному місті
Пряшівського краю знахо-
диться цей пам'ятник чесьь-
кому письменнику Алоїсу
Їраску (1851-1930)? Свої від-
повіді надсилайте на адре-
су редакції «Веселки». На
переможця чекають гарні
книжки.

На обкладинці журналу
твір художнього фотографа
Ладислава Цупера.

«Свобода є єдиною характерною рисою цивілізації»

(Адам Міцкевич – польський поет, засновник польського роман-
тизму, діяч національно-визвольного руху)

Чи знаєте ви, що...

Українська школа в Японії

У Японії урочисто відкрили українську недільну школу в місті Нагоя. Це перша українська недільна школа в цьому місті і перша така школа в Японії.

Проект реалізує Японсько-українська культурна асоціація. Школа буде на-

зиватися «Берегиня». Її відкрили не тільки для українців, а й для японців, як дітей, так і дорослих.

Крім школи «Берегиня» в Нагої, є дві українські школи в Токіо – «Джерело» та «Хробачок» при Асоціації партнерів «Японія–Україна».

Євген Маланюк

Шевченко

Не поет – бо це ж до болю мало,
Не трибун – бо це ж лиш рупор мас,
І вже менш за все – «Кобзар Тарас»,
Він, ким зайнялось і запалало.

Скорше – бунт буйних майбутніх рас,
Полум'я, на котрім тьма розтала,
Вибух крові, що зарокотала
Карою на довгу ніч образ.

Лютий зір прозрілого раба,
Гонта, що синів свяченим ріже, –
У досвітніх загравах – степах
З дужим хрустом випростили крижі.

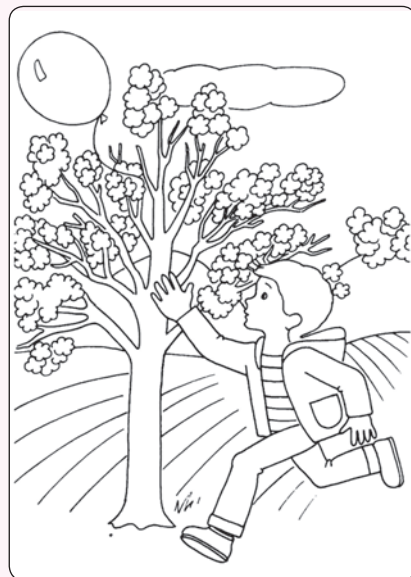
А ось поруч – усміх, ласка, мати
І садок вишневий коло хати.

Леся Храплива-Щур

Школярські коломийки

Сонце ясне, сонце красне
В хату засвітило,
А Орися разом з сонцем
У школу спішила.

В школі мудрість,
в школі сонце,
Пам'ятайте, діти!
А хто вчутуся не схоче,
Тому не засвітить!

Розмалюй.

У СВІТІ КАЗОК

Найдавніші казки у всьому світі – це народні казки. Їх особливістю є відсутність особи автора. Народні казки – це витвір усього суспільства. Звичайно, що кожна казка в основі має розповідь, яку розповіла певна людина, але з того часу ця казка як правило переказується великою кількістю людей і досить сильно змінюється.

Багач та хлопець із села Розумовичів

(Українська народна казка)

У великодню суботу ішов з міста бідний хлопець. І наздогнав він багача, що їхав з повною фірою зерна

– Де ви були, пане? – спитав хлопець.

Багачеві полюбилося, що його паном назвали.

– Возив я пшеницю продавати, – каже він. – Та не було купців. А тебе, хлопче, може, вже й ноги болять? Сідай, підвезу.

Сів хлопець, а багач випитує:

– Та з якого ти села?

– Із Розумовичів, – відповідає хлопець.

– Чи не такі розумні люди там живуть, що Розумовичі називається? – засміявся багач.

– Для себе розуму мають. А дурням не дають. Бо дурні не знали б, що з розумом робити.

– Тоді й ти маєш бути мудрий.

– Мудрий чи ні, а скільки мені треба розуму, стільки маю.

Незабаром довелося їхати через ріку. Як були посеред води, багач зупинив волів і наказує:

– Ти з Розумовичів. то злізай із воза, і перейди річку своїм розумом.

– Пане, як мушу злізати, то дозволь хоч дишлом пройти поміж воли, – попросив хлопець.

Багач дозволив. Хлопець пройшов уперед, вийняв з ярма заніжку, сів на вола і каже:

– Бувайте здорові, пане. Дякую за вола.

Багач почав просити.

– Хлопче, як я переїду ріку з одним волом? Я лише пожартував з тобою. Вернися, разом поїдемо. Переночуєш у мене, та й гостина буде.

Повернувся хлопець, запряг вола, і далі рушили.

Дома жінка багача нагодувала, а хлопцеві постелила на припічку і голодного спати залишила.

Уночі багачеві не спалося.

– Хлопче, каже він, – ти не вечеряв і, може, дуже голоден?

– Не вечеряв, – відповідає хлопець. – Та з розумом голоден не буду.

Подрімав багач, а далі питає:

– Хто в Розумовичах тепер староста?

– Був пан Постолювський. – каже хлопець. – А тепер скинули його з тої служби і вибрали пана Чоботовського. Та й помічників йому дали

– пана Хлібовського та пана Гусаковського.

Про таких панів багач не чув, але похвалився:

– Панів Хлібовського та Гусаковського добре знаю, То були мої перші друзі.

– Перейшли ваші перші друзі пан Хлібовський та пан Гусаковський у село Торбонці, – розповідав хлопець. – А на їх місце пана Постолювського поставили.

Багач пригадував що то за пан Постолювський. Та так і не пригадав, заспав.

Вранці прокинувся, а хлопець із села а Розумовичів нема. Пропали з хлопцем і чоботи, які хотів багач на великдень взути.

– Понесеш жінко, сама паску та печеного гусака святити, бо нема моїх чобіт, – каже багач.

Пішла жінка паску і печеного гусака витягати, а в печі тільки латані постолі.

– Бодай би його громи вбили, – вилаяла хлопця. – Говорив нам про панів Постолювського, Чоботовського, Хлібовського, Гусаковського та про село Торбонці, а ми й не доміркувалися,

А багач буркнув:

– Правду казав. що він з Розумовичів.

Ліна Костенко

Сонце сипле квіти
Уже в дітей порожевіли
личка,
Уже дощем надихалась
рілля.

І скрізь трава,
Травиченька,
Травичка!
І сонце сипле квіти,
як з бриля!

Вікторія Стах

Лиска

Ой у листяному лісі
Колихала лиска лиса.
Ласо лису в листі спати,
Вусом носа доскотати.

Анатолій Качан

Вишневий сад

Пропливали білі хмари
На Зеленоград,
А одна з них задивилась
На вишневий сад.

Там на Сонці вигрівали
Вишні галузки
І відчули, що пора вже
Розпускать бруньки.

Заквітчався білим
цвітом
Наш вишневий сад.
А хмарини подалися
На Зеленоград.

А коли зі сходом Сонця
День новий настав,
Сад від радості затьохкав
І защебетав.

Володимир Верховень

Плаче черепаха

Плаче черепаха:
– Я така невдаха!
Я така... така...
Не-по-во-рот-ка!

Ох! Не маю хисту
замісити тісто.
Ах! Спекти пиріг –
треба цілий рік!

Не плач, черепахо,
не охай, не ахай!
Я для тебе спечу
пурогів досхочу!

Марійка Підгірянка

Грай, бджілко!

Грай, бджілко, грай!
В полі, в лісі, на леваді
Усі квіти тобі раді,
Увесь рідний край!

Грай, бджілко, грай!
Цвітуть рясно садки наші,
Сік медовий в кожній чаші –
Тільки збирай!

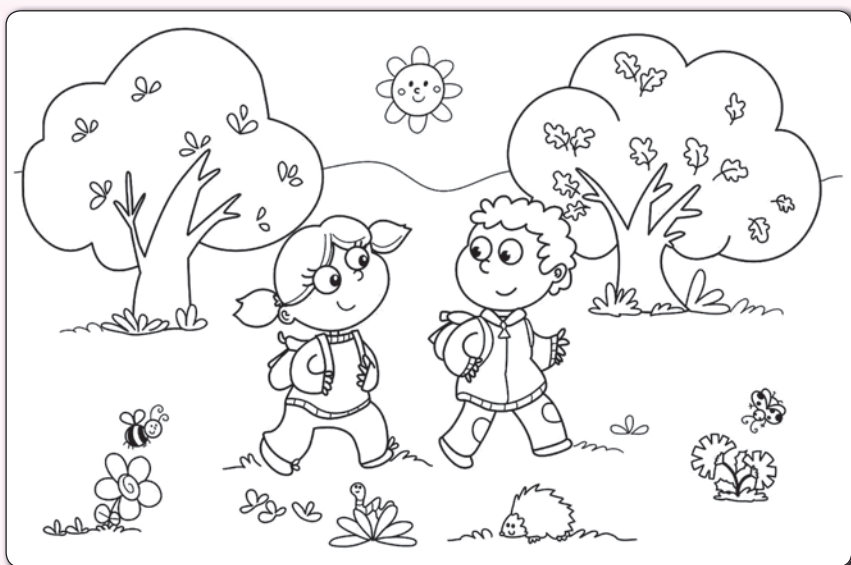
Грай, бджілко, грай!
Межи зіллям, межи квітням
Пісню тиху брини дітям,
Усіх звеселяй!

Ганна Черінь

Дитяча пісня

Я весела,
Наче б свято!
В мене щастя
Так багато,
Що з усіма поділюсь
І з утіхи засміюсь.
Гоп! Гоп! Вище, далі!
Йдім на перегони!
Сонце видасть нам

медалі
Й золоті корони.
Мама каже, що я дика,
Бо скачу, як сарна,
А я виросту велика
Й буду дуже гарна.

Розмалюй.

33-й випуск серії «Між Карпатами і Татрами» (Ужгород, Україна) приніс повість-казку «У пошуках Карамельки» закарпатської української письменниці Вікторії Жупан (на фото) у словацькому перекладі Валерії Юричко.

Письменниця Вікторія Жупан народилася 6 жовтня 1983 р. у Пасіці на Свалявщині. Закінчила Свалявську ЗОШ № 3, філологічний факультет Ужгородського національного університету

(2005), здобувши кваліфікацію магістра філології, викладача. Паралельно також здобула додаткову кваліфікацію – практичного психолога. Тепер – працівник Наукової бібліотеки УжНУ. Авторка поетичної збірки «Трунок вересу» (2005), книжок для дітей «Екзотична абетка-розмальовка» (2008), «У пошуках Карамельки» (повість-казка, 2011), «Світлячок Маячок та його перший ліхтарик» (казкове оповідання, 2013).

І так повість Вікторії Жупан «У пошуках Карамельки» (видання двомовне – українською та словацькою мовами) «торує шлях і до словацького читача».

Вікторія Жупан

У пошуках Карамельки Сумландія

(Уривок)

Давно це було... Коли зачарованими лісами блукали єдинороги, а в печерах ховалися дракони-людожери, на самому краю землі, де лягає спати сонце, щасливо і безтурботно жив добрий магістр Чоколадус. Та несподівано в країну солодких мрій Чоколандію прийшла велика біда. Якимось тими краями мандрував юнак, шукав заробітку. Побачивши здалеку палац, він попрямував до нього. Хлопець пробрався стежкою, що вела через ліс.

– Дивне яєсь місце. Ані людей, ані пташиного співу, ані рудої миші, якісь похмурі дерева, неначе вся природа занурилася у глибокий сон... Щось тут не так... – замислився юнак.

Хлопець підійшов до високих воріт, обснованих сірим павутинням.

– Еге, не часто сюди заходять відвідувачі, – майнуло в голові.

Прочинивши ворота, мандрівник уважно порозирився, чи не чигає десь небезпека. Але навкруги було порожньо і тихо.

– Та це просто яєсь мертве місто! – у юнака аж мурашки пробігли по шкірі.

Перед ним постали старі занедбані будинки. Хоч місцина видавалася доволі неприємною, все ж юнак був дуже допитливим і вирішив з'ясувати, що за журба висить над покинутим краєм, куди поділися його мешканці. І взагалі, чи є тут хтось живий.

– Ні травинки тобі, ні квіточки, – шепотів про себе. – Висохлі фонтани, все сіре і безрадісне. Яка біда тут ста-лася?

Довго не роздумуючи, хлопець вирішив зайти до палацу.

– Так-так. Усередині не краще. Фе-е, скільки пилуки. Аччі, аччі, мабуть, тут не прибирали цілу вічність, – почував носа прибулець.

Мандрівникові почулося, ніби хтось вуркоче. Прислухався...

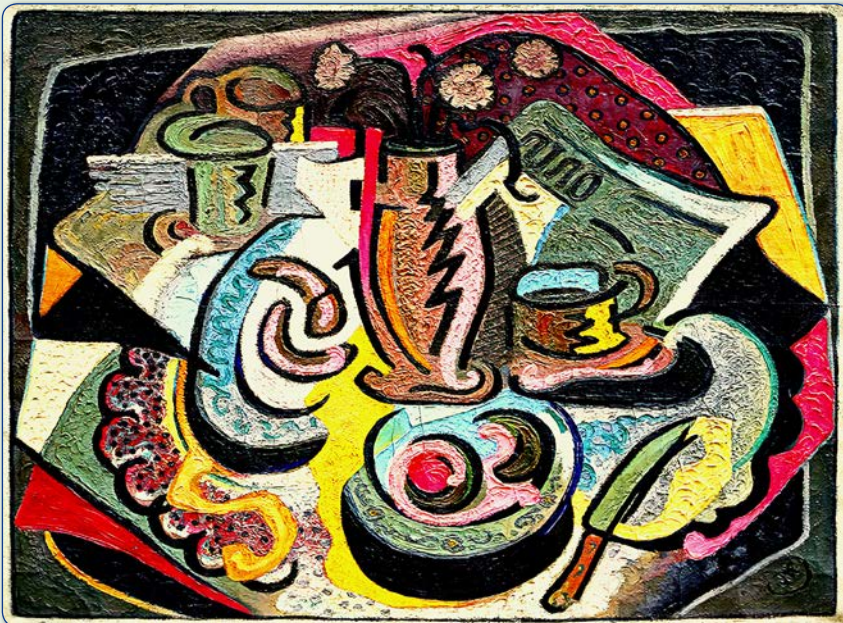
– Ні, здалося. Ой! Таки хтось тут є!

Юнак заглянув у сусідню кімнату. Високі похмурі стіни, вікна, затягнуті запиленими шторами. Темно... Хлопець придивився. Посеред кімнати висіла громіздка іржава клітка. У ній сидів птах. Крізь павутину мандрівник не міг добре роздивитися, та по вуркотінню здогадався, що то – голуб.

З поштової скриньки

Хто завітає у Словацько-український культурний та інформаційний центр у Пряшеві, може оглянути виставку творів українського художника Івана Кулеця (1880-1952). На фото його твір – «Натюрморт».

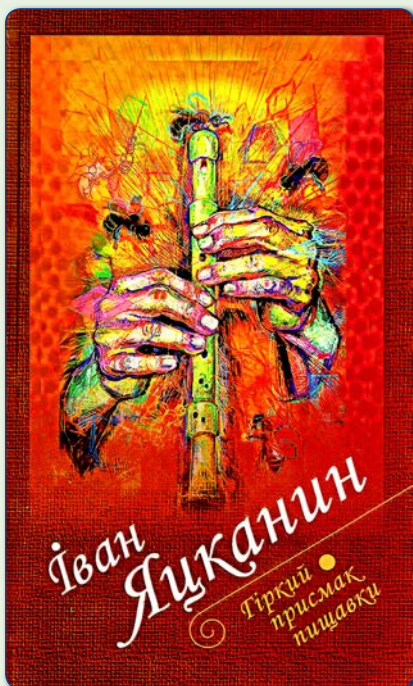
У видавництві «Коло» (Дрогобич, Україна) вийшла сатирична повість українського письменника Словаччини Юліуса Панька – «Я – Михась». Сатирична повість увійшла у Величний список п'ятого Міжнародного літературного конкурсу рукописів прози на кращу книжку року «Крилатий Лев» 2020.

Ліна Костенко

**Дощі програють по городах гаму.
Трусне зелені кучері весна.
Педалі днів натисне під ногами –
і заспіває пташка голосна.
Засяють ночі зорями жасминно.
А срібний дощ підніме жалюзі –
півонії, рожеві, як фламінго,
стоять в городі на одній нозі.**

«Гіркий присмак пищаєвки» – під такою назвою вийшла цього року в ужгородському видавництві «ТІМРАНИ» книга оповідань українського письменника Словаччини – Івана Яцканина.

Руїни Сидорівського замку (середина XVII століття) у Тернопільській області України.

Михайло Брик

Весна

Весно, Весно, де Ти, чарівна красуне, жадана, незрівнянна, запашна і сонцедайна, зеленібуйна, дивоцвітна й піснезвучна. Тебе з нетерпінням чекають, здається, усю вічність. Ти – надто скороплинна, як усе на землі, у природі, житті. Зваблюючи кожного своїми принадами, стаєш наймилішою душі і серцю.

Виринувши з-під льодової крижини, здолавши заціпеніння мерзлоти, Ти стрімко мчиш на крилах буйних віт-рів. Тебе довірливо супроводжує незмірний світ комах, птахів, ватаги інших створінь природи під звуки і наспіви неповторних мелодій.

Ти вся у шатах буйних трав, розмаїтті витончених кольорів квітів, їх пахошців, веселих усмішок людей.

Цим Ти утверджуєш свою перемогу, стаєш символом народження життя, цементуєш вічність. Несеш благодатне тепло, зігріваєш усе на землі, витворюєш енергію і насагу, випромінюєш любов, розсипаєш чари, една-єш закоханих для продовження роду. З Тобою, Весно,

пов'язують найкращі відчуття і помисли. Тебе величають, оспівують, на Тебе надіються.

Ти не здатна нікому причинити горя, а те прикре, що навіть трапляється під час Твого володарювання, здається, не справа Твоїх рук. Тобі не повинні дорікати, бо Ти чиста, як ранкова роса, як материнська сльоза, як саме добро, справедливість і святість.

Тож вдячні Тобі, Весно, за прихід, за щедрість і красу. Уклінно схиляємося перед Тобою. Милуємося Твоїми дарами. Ще побудь, не поспішай, не полишай...

Розмалюй.

Герб Львова.

Микола Петренко

Чи бували ви у Львові?

Чи бували у Львові?
Тут будівлі пречудові!

Тут палаци, вежі, брами,
Вікна сяють вітражами.

На горі, камінним кряжі,
Височіють мури княжі.

На валах ростуть дерева,
На гербах чатують леви.

Тут каменярі Франкові
Подвиги вершить готові.

Тут заводи, школи, вузи,
Тут повсюдно щирі друзі

Вас зустрінує, привітають
І відрчазу ж запитають:

«Чи бували ви у Львові?
Провести ми вас готові!
Тут будівлі пречудові...»

О. Журлива

Весна

Біжать, біжать хмариночки
По небу в далечинь
І кидають від сонечка
Свою легеньку тинь.
А сонечко всміхаються
Цілує гай і сад,
І в листя одягається
Зелений виноград.
Цвітуть грушки, і вишеньки,
І яблунька рясна, –
Прийшла з теплом і сонечком
Сподівана весна.

Львів.

Добрий вечір тобі, зелена діброво

«Добрий вечір тобі, зелена діброво!
Переночуй хоч ніченьку мене, молодого!»

«Не переночую, бо славоньку чую
А про твою, козаченьку, голову буйную».

«Добрий вечір тобі, ти, темний байраче!
Переночуй хоч ніченьку та волю козачу!»

«Не переночую, бо жаль мені буде, –
Щось у лузі сизий голуб жалібненько гуде».

Вже про тебе, козаче, вороги питають,
Щодня й ночі в темнім лузі все тебе шукають».

Гей, як крикне козаченько до гаю, до гаю!
«Наїжджайте, воріженьки, сам вас накликаю!».

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Ніна Бічуя

«Королева української прози» – так назвав Ніну Бічую український письменник Валерій Шевчук. В основі її творів – духовний світ людини. У душах її ліричних героїв зійшлося минуле і майбутнє. Ніна Бічуя демонструє не лише новий характер

письма, а новий стиль оповіді, в основі якого – філософсько-естетичний потенціал національної духовності.

Ніна Бічуя народилася 24 серпня 1937 р. у місті Києві. З трирічного віку живе у Львові. Закінчила факультет журналістики Львівського університету. Була на журналістській роботі.

У літературі дебютувала книгами для дітей – «Канікули в Світлогорську» (1967), «Шпага Славка Беркути» (1968), «Звичайний шкільний тиждень» (1973), «Яблуня і зернятко» (1983), у яких висвітлено шкільне життя, тонко відтворено дитячу психологію.

Збірки оповідань і повістей об'єднують історію та сучасність: «Дрогобицький зірдар» (1970), «Повісті» (1978), «Квітень у човні» (1981), «Родовід» (1984), «Десять слів поета» (1987), «Бенефіс» (1990). У центру уваги автора – проблеми духовного родоводу, моральної відповідальності за слово, спадковості творчих надбань народу. Вона автор інсценізацій та текстів театральних постановок.

Ніна Бічуя

Камінний господар

(Уривок)

Поміж мною і нашвидкуруч збитою з рудих неструганих дошок трибуною – довжелезне й витоптане зелене поле, і чоловік, який стоїть на трибуні, тримаючи в руках мікрофон, щось вигукує, надсадно кричить, але я не чую ані слова, і все це тому, що між нами хтось розгорнув таку нескінченну зелену площину, а ще також тому, що мікрофон, який він тримає у руці, нікуди не увімкнений, шнур провисає, тягнеться і скручується довжелезною чорною змією, може, навіть сичить, як змія, і хоч я розумію, що той чоловік не може сичати, усе ж чомусь думаю, нібито його голос – оте безглузде сичання, і в зеленому просторі більше нікого нема – тільки я і той чоловік, котрий стоїть за трибуною і тримає мікрофон, хоча тримати його немає ніякого сенсу, бо однаково нічого не чути.

Тричі посеред ночі я прокидалась від важкого кошмарного сну, і, прокинувшись, одразу забувала, що ж мені снилось, але за мить усе починалося спочатку – все той самий кошмарний сон. Він повторювався, і я знала, що це одне й те ж видіння, але, прокинувшись, не могла нічого згадати.

Тиха, маленька вуличка, наче вузьке джерело, що несподівано розливається великим озером, веде до площі. За площею – парк, вологий, темний, звідки завше напливає туман; він пахне магноліями, торіш-

ньою травою осіннім криком ув'язнених в озерці лебедів, яким не судилося ніколи й нікуди летіти, наприкінці осені вони раптом зникли, наче й не існували досі; туман і вулиця забарвлені ще безліччю інших запахів, їх можна розрізнити, як ноти в акорді, і вони теж можуть бути голосними, упертими, є такі, що не зникають ні в яку пору року, але є й мимолітні, лякливі, легко згасають, замовкають, вони делікатні й неповторні, і поміж тим усім, наче спогад, ози-вається запах дрібненької, крихтної й незначної квітки – матіоли, а в запаху її – безліч відтінків, складна гама барв і звуків. Понад вулицею звисають ліхтарі; вулицю вколисують ліхтарі, вони погойдуються потихеньку, а мимо них сіється дощ, пелехато спадають сніжинки, ллється світло

місяця – і вулиця спить, а в ній, як у колисці, дримають машини; одного разу спиналася тут на ночівлю дуже стара, чудернацька й лагідна машина, котра наче прибула здалеку, з допотопних тридцятих чи й двадцятих років; цей горбатий смішний лімузин по-старечому постогнував і погоджувався на те, щоб під його відхиленим брезентовим верхом товклися діти на давно витертих сидіннях, обмацуючи кожне реберце машини, витягаючи на поверхню кожнісіньку жилочку, здавалося, ось-ось вона розсиплеться, зламаються сухі суглоби, що так-сяк останніми зусиллями утримують вкупі все нетривке, зужите, смішне й непотрібне водночас у її тілі, однак вона те витримувала, а діти щосили натискали на чорний клаксон, він стогнав, скрикував, і за голосним криком діти не чули нічого з того, що могла б їм розказати стара машина, котра нагадувала допотопного мамонта, не знати чого виведеного на вулицю з природничого музею.

Поблизу єгипетського міста Луксор дослідники відкрили руїни загубленого «Золотого міста», яке існувало 2600 років тому. Припускають, що це може стати сенсаційним археологічним відкриттям століття.

Тісто, як пух!

Вдалий рецепт тіста для пухких пиріжків! Начинку додавайте на свій смак!

Інгредієнти:

Тісто: 50 г живих дріжджів
+ 5 г сухих
400 мл молока
250 г цукру
0.25 ч. л. солі
3 жовтки + 2 яйця
1 кг борошна
100 г вершкового масла
ванілін

Рецепт приготування:

1. Зробити опару (дріжджі + 1 ст.л цукру + 50 мл молока + 3 ст.л. борошна), поставити в тепле місце на 30 хв.

2. Збити яйця з рештою цукру + ванілін + сіль, додати гаряче молоко, розтоплене масло, ще раз добре збити.

3. Додати сюди опару, борошно і замісити тісто. Почекаати щоб ще раз підійшло. Начинка будь-яка.

Смачного!

Розмалюй.

Олег Головко

Вітре дужий

Вітре дужий,
Вітре ярий,
Ти пасеш у небі хмари,
Ти пролий дощем хмарину
На Катрусину малину,
На бабусині грядки,
Де сховались огірки,
На горох, капусту,
Щоб родили густо!

Леся Українка

І все-таки до тебе думка лине,
Мій занапащений, нещасний краю,
Як я тебе згадаю,
У грудях серце з туги, з жалю гине.

Сі очі бачили скрізь лихо і насилля,
А тяжчого від твого не видали,
Вони б над ним ридали,
Та сором сліз, що ллються від безсилля.

О, сліз таких вилито чимало, –
Країна ціла може в них втопитись;
Доволі вже їм дивитись, –
Що слъози там, де навіть крові мало!

Анатолій Качан

До прильоту ластівок

Навесні, коли бузок хоче розквітати,
Виглядає ластівок наша біла хата.
Ми подвір'я підмели, висіяли квіти,
А весні допомогли яблуні білити.
І розчистили струмок, що тече з діброви...
До прильоту ластівок все у нас готово

Анатолій Качан

Льодохід на Дунаї

Минула пора рівнодення,
Настала пора перемін.
З-під снігу струмки
нескінченні
Біжать до річок і долин.

На вербах сережки звисають –
Квітучі підвіски із віт.
А шука у гирлі Дунаю
Хвостом перебила весь лід.

В ці дні із досади та горя
На річці той лід помарнів
І з гуркотом рушив до моря
Під вигуки із берегів.

Крижини пливуть по Дунаю,
А білі хмарини – вгорі,
На берег, в сади завертають
І верби гризуть, як бобри.

А в лузі – це що там за диво? –
Під Сонцем, у талій воді
Калюжниця вже розпустила
Бутони свої з о л о т і !

Вже скоро Великдень настане.
Із вирію в рідні краї
Вертають гусей каравани,
Вівсянки, шпаки, солов'ї.

Піснями птахи розвивають
С а д и біля річки й озер.
І кається лід на Дунаї,
Що він так невчасно помер.

Михайло Трохим

Мамі

Прийшла весна –
Зраділа мама!
Вона сама як весна.
І весна як мама:
Легідна, добра,
Ласкава і тепла!
А мамин усміх –
Сонечко з неба!
Прекрасна, як весна,
Мама-красна.

Заквітчали дівчатовька

(Стрільцька пісня)

Заквітчали дівчатовька
Стрільцеві могилу,
Замість мали завітчати
Стрільцькою милу.

Невисокий хрест з берези
Заплели віночком,
Замість мали заплітати
Косу барвіночком.

І пісочком висипали
Стежечку довкола,
Замість мали постелити
Рушник до престола.

Схилилися дві черешні
Наліво й направо.
А на вітях вітер грає
Про стрільцьку славу.

Українська важкоатлетка 24-річна Ірина Деха завоювала три золоті нагороди на чемпіонаті Європи у Москві. У ваговій категорії до 75 кг Деха стала абсолютною чемпіонкою Європи, вигравши змагання (113 кг), поштовху (135 кг) і в сумі (248 кг).

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.